

[Finansministeren.]

ærede medlem har ikke villet eller turdet eller kunnet indlade sig derpå i noget tilfælde. Jeg synes, toldpersonalets ære har krav på, at man nu holder op med de almindelige påstande og, hvis der foreligger noget konkret, giver mig mulighed for at undersøge det. Er der da blandt toldpersonalet folk, som har overskredet deres kompetence, skal de blive hældt ud. Er det ikke tilstrækkelig tydeligt? Kan vi så ikke blive fri for antydninger — også i høstakke.

Formanden: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en kort bemærkning.

Viggo Starcke: Den højtærede finansminister forsøger på at krybe i skjul bag det fænomen, at disse mennesker, som har henvendt sig til mig, har begæret deres navne holdt fortroligt. Det synes jeg ikke er helt fair. Jeg ved, det er foregået, jeg har eksempler på, hvor det er foregået, og jeg har henvist den højtærede finansminister til det bestemte toldsted, hvor de fleste af disse ting er foregået. Så synes jeg, det må tilkomme administrationen at undersøge forholdene indenfor sine egne rammer.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det ærede medlem hr. Viggo Starcke siger, at han ved, det er foregået. Jeg siger derfor, at jeg ved ikke, om det er foregået, men for mig foreligger fra toldvæsenet erklæring om, at det *ikke* er foregået. Jeg er derfor i den situation — hvad jeg har sagt i udvalget —, at hvis man skal fortsætte talen om dette, må de pågældende, som sender deres breve til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, have så megen æresfølelse i livet overfor toldpersonalet, at de kommer og siger: vi er parat til at stå ved vor erklæring. En sådan erklæring vil jeg undersøge, og hvis den så er rigtig, vil jeg være med til, at konsekvenserne deraf tages. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke må give mig ret i, at dette er det redeligste, fremfor denne evige snakken om det.

Formanden: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en kort bemærkning.

Viggo Starcke: Den højtærede finansminister har ret i, at dette ville være det ønskeligste, men jeg er i denne sag om jeg så må sige både folketingsmand og læge, og vi læger er vant til at behandle

fortrolige henvendelser som fortrolige. Jeg kan dog oplyse så meget for den højtærede finansminister, at en af mine klienter havde skrevet et indlæg til dagbladet „Politiken“ om de oplevelser, han havde været udsat for — det drejer sig om en mand, der har været udsat for en meget nærgående undersøgelse —, og han har givet mig bemyndigelse til at bruge det brev, han fik fra „Politiken“.

„Politiken“ skriver dér — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Tak for deres indlæg. Imidlertid har vi i denne sag hele tiden bestræbt os for at holde spørgsmålet på det rent principielle: om kropsvisitering var tilladt eller ikke. Vi har for ikke at forflygtige problemet undgået at drage selve den måde, kropsvisitationerne fandt sted på, ind i debatten, og vi har derfor undladt at bringe en meget lang række indlæg af lignende indhold som Deres.“

Finansministeren (H. C. Hansen): Det er højst sandsynligt, at „Politiken“ har modtaget mange indlæg. Jeg har ikke modtaget noget indlæg til mig personlig og ikke kunnet få nogen af de breve, det ærede medlem har fået.

Nu siger det ærede medlem, at han er både rigsdagsmand og læge. Det ærede medlem kan ikke optræde som læge i denne sag. Det ærede medlem kan ikke påberåbe sig, at det er oplysninger, han har fået som læge. Hvis han vil rejse en sag her i tinget, må han være enig med mig i, at så skal et sådant forhold klares, så må papirerne lægges på bordet, og de pågældende må stå ved de beskyldninger, de er kommet med. Det ærede medlem kan ikke forlange andet af mig. Jeg har ikke modtaget brev om et eneste tilfælde. Giv mig det tilfælde, lad mig få lov til at undersøge det konkrete tilfælde, så skal jeg klare tingene op på en sådan måde, at der overhovedet ikke er tvivl om undersøgelsens holdbarhed. Er det ikke tilstrækkeligt? Når jeg siger det på den måde — og her er jeg fuldstændig enig med dette høje ting —, skal vi så ikke lade antydningerne være og gå over til realiteterne!

Formanden: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en kort bemærkning.

Viggo Starcke: Den højtærede finansminister har i nogen grad mistydet, hvad jeg sagde før. Jeg sagde ikke, at jeg optrådte som læge, men jeg anførte, at man som læge bliver trænet i at betragte for-